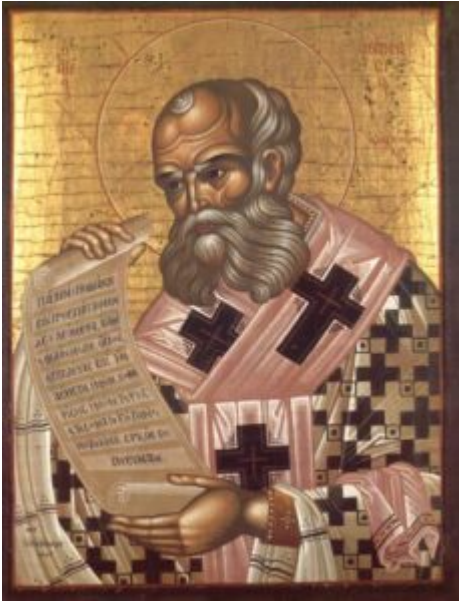


# Παρακλητικὸς Κανὼν τοῦ Ἁγίου Ἀθανασίου τοῦ Μέγα



Εὐλογήσαντος τοῦ ἱερέως ἀρχόμεθα τοῦ

## ***PMB΄ Ψαλμοῦ (142ου)***

Κύριε, εἰσάκουσον τῆς προσευχῆς μου, ἐνώτισαι τὴν δέησίν μου ἐν τῇ ἀληθείᾳ σου, εἰσάκουσόν μου ἐν τῇ δικαιοσύνῃ σου· καὶ μὴ εἰσέλθῃς εἰς κρίσιν μετὰ τοῦ δούλου σου, ὅτι οὐ δικαιωθήσεται ἐνώπιόν σου πᾶς ζῶν. Ὅτι κατεδίωξεν ὁ ἐχθρὸς τὴν ψυχὴν μου, ἐταπείνωσεν εἰς γῆν τὴν ζωὴν μου, ἐκάθισέ με ἐν σκοτεινοῖς ὡς νεκροὺς αἰῶνος· καὶ ἠκηδίασεν ἐπ' ἐμὲ τὸ πνεῦμά μου, ἐν ἐμοὶ ἐταράχθη ἡ καρδιά μου. Ἐμνήσθην ἡμερῶν ἀρχαίων, ἐμελέτησα ἐν πᾶσι τοῖς ἔργοις σου, ἐν ποιήμασι τῶν χειρῶν σου ἐμελέτων. Διεπέτασα πρὸς σέ τὰς χεῖράς μου, ἡ ψυχὴ μου ὡς γῆ ἄνυδρός σοι· ταχὺ εἰσάκουσόν μου, Κύριε, ἐξέλιπεν τὸ πνεῦμά μου· μὴ ἀποστρέψῃς τὸ πρόσωπόν σου ἀπ' ἐμοῦ καὶ ὁμοιωθήσομαι τοῖς καταβαίνουσιν εἰς λάκκον. Ἄκουστὸν ποιήσόν μοι τὸ πρῶτὸν τὸ ἔλεός σου, ὅτι ἐπὶ σοὶ ἠλπισα· γνώρισόν μοι, Κύριε, ὁδὸν ἐν ἣ πορεύσομαι, ὅτι πρὸς σὲ ἦρα τὴν ψυχὴν μου· ἐξελοῦ με ἐκ τῶν ἐχθρῶν μου, Κύριε, ὅτι πρὸς σὲ κατέφυγον. Δίδαξόν με τοῦ ποιεῖν τὸ θέλημά σου, ὅτι σὺ εἶ ὁ Θεός μου· τὸ πνεῦμά σου τὸ ἀγαθὸν ὁδηγήσει με ἐν γῆ εὐθείᾳ. Ἐνεκεν τοῦ ὀνόματός σου, Κύριε, ζήσεις με, ἐν τῇ δικαιοσύνῃ σου ἐξάξεις ἐκ θλίψεως τὴν ψυχὴν μου· καὶ ἐν τῷ ἐλέει σου ἐξολοθρεύσεις τοὺς ἐχθρούς μου καὶ ἀπολεῖς πάντας τοὺς θλίβοντας τὴν ψυχὴν μου, ὅτι ἐγὼ δοῦλός σου εἶμι.

Πληρωθέντος δέ τοῦ Ψαλμοῦ εὐθύς ψάλλομεν:

Ἦχος δ.

**Θεὸς Κύριος, καὶ ἐπέφανεν ἡμῖν, εὐλογημένος ὁ ἐρχόμενος ἐν ὀνόματι Κυρίου.**

Στίχ. α΄. Ἐξομολογεῖσθε τῷ Κυρίῳ, καὶ ἐπικαλεῖσθε τὸ ὄνομα τὸ ἅγιον αὐτοῦ.

**Θεὸς Κύριος, καὶ ἐπέφανεν ἡμῖν, εὐλογημένος ὁ ἐρχόμενος ἐν ὀνόματι Κυρίου.**

Στίχ. β΄. Πάντα τὰ ἔθνη ἐκύκλωσάν με, καὶ τῷ ὀνόματι Κυρίου ἤμυνάμην αὐτούς,

**Θεὸς Κύριος, καὶ ἐπέφανεν ἡμῖν, εὐλογημένος ὁ ἐρχόμενος ἐν ὀνόματι Κυρίου.**

Στίχ. γ΄. Παρὰ Κυρίου ἐγένετο αὕτη, καὶ ἐστὶ θαυμαστὴ ἐν ὀφθαλμοῖς ἡμῶν.

**Θεὸς Κύριος, καὶ ἐπέφανεν ἡμῖν, εὐλογημένος ὁ ἐρχόμενος ἐν ὀνόματι Κυρίου.**

Εἶτα τὰ παρόντα Τροπάρια

Ἦχος δ΄. Ὁ ὑψωθεὶς ἐν τῷ Σταυρῷ

Τὸν ἱεράρχην καὶ Ποιμένα τὸν ἄκακον, οἱ διαφόροις πειρασμοῖς συνεχόμενοι, ἐκλιπαροῦντες κράζωμεν ἐκ βάθους ψυχῆς. Πάτερ Ἀθανάσιε, ἰκεσίαις σου ῥῦσαι, ἡμᾶς ἐκ περιστάσεως, νόσων τε καὶ κινδύνων, καὶ πάσης ἄλλης βλάβης καὶ φθορᾶς, ὡς παρρησίαν ἔχων πρὸς Κύριον.

Δόξα, τό αὐτό ἢ τό Ἀπολυτίκιον τοῦ Ἁγίου τοῦ Ναοῦ . Καὶ νῦν.

Θεοτοκίον

Τῇ Θεοτόκῳ ἐκτενῶς νῦν προσδράμωμεν, ἁμαρτωλοὶ καὶ ταπεινοὶ καὶ προσπέσωμεν ἐν μετανοίᾳ κράζοντες ἐκ βάθους ψυχῆς· Δέσποινα βοήθησον, ἐφ' ἡμῖν σπλαγχνισθεῖσα· σπεῦσον ἀπολλύμεθα ὑπὸ πλήθους πταισμάτων· μὴ ἀποστρέψης σοὺς δούλους κενούς· σὲ γὰρ μόνην ἐλπίδα κεκτήμεθα.

## **N´(50όν) Ψαλμόν**

Ἐλέησόν με, ὁ Θεὸς, κατὰ τὸ μέγα ἔλεός σου καὶ κατὰ τὸ πλῆθος τῶν οἰκτιρμῶν σου ἐξάλειψον τὸ ἀνόμημά μου· Ἐπὶ πλεῖον πλῦνόν με ἀπὸ τῆς ἀνομίας μου καὶ ἀπὸ τῆς ἁμαρτίας μου καθάρισόν με. Ὅτι τὴν ἀνομίαν μου ἐγὼ γινώσκω καὶ ἡ ἁμαρτία μου ἐνώπιόν μου ἐστὶ διὰ παντός. Σοὶ μόνῳ ἤμαρτον καὶ τὸ πονηρὸν ἐνώπιόν σου ἐποίησα, ὅπως ἂν δικαιωθῆς ἐν τοῖς λόγοις σου καὶ νικήσης ἐν τῷ κρίνεσθαί σε. Ἴδου γὰρ ἐν ἀνομίαις συνελήφθην, καὶ ἐν ἁμαρτίαις ἐκίσησέ με ἡ μήτηρ μου. Ἴδου γὰρ ἀλήθειαν ἠγάπησας, τὰ ἄδηλα καὶ τὰ κρύφια τῆς σοφίας σου ἐδήλωσάς μοι. Ῥαντιεῖς με ὑσώπῳ καὶ καθαρισθήσομαι, πλυνεῖς με, καὶ ὑπὲρ χιόνα λευκανθήσομαι. Ἀκουτιεῖς μοι ἀγαλλίασιν καὶ εὐφροσύνην, ἀγαλλιάσονται ὅστέα τεταπεινωμένα. Ἀπόστρεψον τὸ πρόσωπόν σου ἀπὸ τῶν ἁμαρτιῶν μου καὶ πάσας τὰς ἀνομίας μου ἐξάλειψον. Καρδίαν καθαρὰν κτίσον ἐν ἐμοὶ, ὁ Θεὸς, καὶ πνεῦμα εὐθὲς ἐγκαίνισον ἐν τοῖς ἐγκάτοις μου. Μὴ ἀπορρίψης με ἀπὸ τοῦ προσώπου σου καὶ τὸ πνεῦμά σου τὸ ἅγιόν μὴ ἀντανέλης ἀπ' ἐμοῦ. Απόδος μοι τὴν ἀγαλλίασιν τοῦ σωτηρίου σου καὶ πνεύματι ἡγεμονικῶς στήριξόν με. Διδάξω ἀνόμους τὰς ὁδοὺς σου καὶ ἀσεβεῖς ἐπὶ σὲ ἐπιστρέψουσι. Ῥῦσαί με ἐξ αἱμάτων, ὁ Θεὸς, ὁ Θεὸς τῆς σωτηρίας μου· Ἀγαλλιάσεται ἡ γλῶσσά μου τὴν δικαιοσύνην σου. Κύριε, τὰ χεῖλη μου ἀνοίξεις, καὶ τὸ στόμα μου ἀναγγελεῖ τὴν αἴνεσίν σου. Ὅτι εἰ ἠθέλησας θυσίαν ἔδωκα ἂν· ὀλοκαυτώματα οὐκ εὐδοκήσεις. Θυσία τῷ Θεῷ πνεῦμα συντετριμμένον, καρδίαν συντετριμμένην καὶ τεταπεινωμένην ὁ Θεὸς οὐκ ἐξουδενώσει. Ἀγάθυνον, Κύριε, ἐν τῇ εὐδοκίᾳ σου τὴν Σιών, καὶ οἰκοδομηθήτω τὰ τεῖχη Ἱερουσαλήμ· Τότε εὐδοκήσεις θυσίαν δικαιοσύνης, ἀναφορὰν καὶ ὀλοκαυτώματα· τότε ἀνοίσουσιν ἐπὶ τὸ θυσιαστήριόν σου μόσχους.

Καὶ ὁ Κανὼν, οὗ ἡ ἀκροστιχίς:

«Ἀθανάσιον ὑμνῶν, ἀρετὴν αἰνῶ».

Ὡδὴ α.

Ἦχος πλ. δ. Ἀρματηλάτην Φαραῶ

Ἀνατολῆς τῶν ἀρετῶν γενόμενος ἥλιος ἄδυτος, Ἀθανάσιε Πάτερ, τοῖς νῦν πρὸς τὴν σκέπην σου, ἐν πίστει καταφεύγουσι, φωτισμὸν σωτηρίας μετάδος ταῖς σαῖς δεήσεσι, λύων τὴν ἀχλὺν τῶν παθῶν ἡμῶν.

Θηριωδῶς τε καὶ ἀσέμνως ἅπαντα, σχεδὸν τὸν βίον μου, καταδαπανήσας ὁ

μωρὸς καὶ ἄσωτος, εἰς ἑμαυτὸν γενόμενος, τῇ Πηγῇ σου προστρέχω, καὶ σοὶ βοῶ, Ἀθανάσιε, σῶσόν με θερμαῖς σου δεήσεσιν.

Ἀξιοχρέως τὴν ὁδὴν ὑφαίνομεν, Πηγῇ σου τῇ ἱερᾷ· διὸ καὶ πρὸς ταύτην, Πάτερ Ἀθανάσιε, ἐν πίστει καταφεύγομεν, ἐξαιτούμενοι χάριν, ἡμῖν δοθῆναι καὶ ἄφθονον, ῥῶσιν δι' αὐτῆς τῶν παθῶν ἡμῶν.

Θεοτοκίον

Στρέψον ἔμοι τὸν κοπετὸν τῆς νόσου μου, εἰς ὑγείας χαράν· τὸν σκοτεινὸν σάκκον, τὸν τῆς καχεξίας μου, Παρθένε διαῤῥήξασα, τὴν φαιδρὰν εὐεξίας, περὶζωσον εὐφροσύνην με, καὶ ἀγαλλιάσεως πλήρωσον.

Ὡδὴ γ'.

Ὁ στερεώσας κατ' ἀρχάς

Νῦν τὸν κακὸν ὁ ἀγαθός, τὸν ἐν πολλῇ ἀσπλαγχνίᾳ, ὁ ἀκένωτος κρατῆρ τοῦ ἐλέους τὸν αἰσχροὺς τὸν ῥυπαρόν, ὁ καθαρὸς ἀπόπλυνον, Ἀθανάσιε Πάτερ, καὶ ταῖς πρεσβείαις σου σῶσόν με.

Ἀειλαμπῆς ὡς περ ἀστήρ, ἀνατολαῖς τῶν θαυμάτων, καταγαύσας τὴν ὑφήλιον πᾶσαν, τῶν παθῶν ἡμῶν Σοφέ, τὸν σκοτασμὸν ἀπέλασον, καὶ πειρασμῶν ὁμίχλην, ταῖς σαῖς λιταῖς διασκέδασον.

Σὲ ἀνυμνῶ πανευλαβῶς καὶ γοερῶς ἱκετεύω, ἐξελοῦ με ἐκβοῶν τὸν σὸν δοῦλον, Ἀθανάσιε Σοφέ, κινδύνων τε καὶ θλίψεων, ταῖς θεαῖς σου πρεσβείαις, καὶ τῆς μελλούσης κολάσεως.

Θεοτοκίον

Εἰ καὶ κατήντησα Σεμνή, εἰς λάκκον τάλαιπωρίας, καὶ εἰς βόθρον ἀπογνώσεως ὅλος· ἀλλ' εἰδώς σου τὴν πολλὴν καὶ ἄμετρον συμπάθειαν, χεῖράς σοι ἀνατείνω· ὄθεν οἰκτεῖρασά με σῶσόν με.

Διάσωσον, ἀπὸ παντοίων κινδύνων καὶ θλίψεων, Ἱεράρχα, τοὺς τὴν σὴν γεραίροντας Πηγὴν τὴν σωτήριον, ὡς ἔχων παῤῥησίαν ἐν Κυρίῳ.

Ἄχραντε, ἡ διὰ λόγου τὸν Λόγον ἀνερμηνεύτως, ἐπ' ἐσχάτων τῶν ἡμερῶν, τεκοῦσα δυσώπησον, ὡς ἔχουσα μητρικὴν παῤῥησίαν.

Αίτησις ὑπὸ τοῦ ἱερέως καὶ τοῦ Κάθισμα

Ἦχος γ.

Τὴν ὠραιότητα

Τὴν τῶν αἱρέσεων πλάνην διήλεγξας, καὶ τὴν ὀρθόδοξον, πίστιν ἐτράνωσας, ὡς ἱεράρχης εὐσεβῆς, ἐκήρυξας ἐν τῷ κόσμῳ, μίαν τὴν θεότητα, ἐν Τριάδι γνωρίζεσθαι, φύσει ὁμοούσιον, καὶ προσώποις ἀσύγχυτον· διὸ καὶ συνελθόντες ἐν πίστει, Ἀθανάσιε Πάτερ, τελοῦμεν τὴν μνήμην σου.

Ὡδὴ δ.

Σύ μου ἰσχυὸς Κύριε

Ἰλαστικά, δέχου σοῦ δούλου ἐγκώμια, Ὁρθοδόξων στύλε καὶ κραταίωμα, καὶ καταφύγιον ἀψευδές, καὶ κατεγνωσμένῳ ἐμοὶ γενοῦ ἰλαστήριον, καὶ ῥῦσαί με ἐκ τοῦ Ἄδου, τῆς πικρᾶς καταδίκης, ταῖς λιταῖς σου, Σοφὲ Ἀθανάσιε.

Ὁ στεναγμούς, Νινευιτῶν προσδεξάμενος, Παντοκράτωρ Θεός τε καὶ Κύριος, τὴν ὀφειλὴν τῶν ἁμαρτιῶν, πᾶσαν τὴν ἐκείνων, ἀφήκε, Πάτερ, ὡς εὐσπλαγχνος. Διὸ σὲ ἱκετεύω, ἐξιλέωσον τοῦτον, παραβλέψαι κάμοῦ τὰ ἐγκλήματα.

Νόσου δεινῆς, πυρὸς σειμοῦ τε καὶ θλίψεως, καὶ παντοίας βλάβης, Ἀθανάσιε, τὸν σὸν οἰκέτην ἐκλιπαρῶ, ἀπάλλαξον τάχος, ταῖς πρὸς Θεὸν ἱκεσίαις σου, καὶ ῥῦσαι με τῆς τούτων χαλεπῆς τυραννίδος, καὶ θανάτου ἁώρου ἐξάρπασον.

Θεοτοκίον

Ῥῶσιν ψυχῆς, ῥῶσίν μοι σώματος δώρησαι, ἵνα πράττω καὶ ποιῶ τὸ θέλημα, τοῦ σοῦ Υἱοῦ φόβῳ καὶ χαρᾷ καὶ γὰρ ἐξισχύεις, ὡς Μήτηρ οὔσα τοῦ Κτίστου μου, καὶ πράττεις ὅσα θέλεις, τοῖς ἐν πίστει καὶ πόθῳ τῇ σῇ σκέπη, Παρθένε, προστρέχουσιν.

Ὡδὴ ε΄.

Ἴνα τί με ἀπώσω

Ἰλακὴν τὴν Ἀρείου, τοῦ παραφρονήσαντος σοφῶς ἐφίμωσας, τοῦ Πατρὸς τὸν Λόγον, ὁμοούσιον σὺ Ἀθανάσιε, ἐκδιδάξας σέβειν· ὃν ἰλεούμενος μὴ παύσῃ, ἀβλαβεῖς συντηρεῖσθαι τοὺς δούλους σου.

Μὴ παρίδης με Πάτερ, πλείσταις περιστάσεσι, ζάλαις καὶ θλίψεσι, πανταχόθεν οἴμοι! συνεχόμενον καὶ πιεζόμενον, ἀλλὰ φρούρησόν με, ὑπὸ τὴν σκέπην σου τὴν θεϊαν, καὶ ταῖς θεΐαις πρεσβείαις σου σῶσόν με.

Νομοθέτης κατέστης, καὶ τῶν εὐσεβούντων, φωστήρ Ἀθανάσιε· διό σοι βοῶμεν, ταῖς λιταῖς σου ἡμᾶς καθοδήγησον, εἰς ὁδὸν εὐθεΐαν, τῶν τοῦ Κυρίου θελημάτων, καὶ κακίας δαιμόνων ἐξάρπασον.

Θεοτοκίον

Ἀμαρτίαις ἐπαύξω, ἄλλας ἀμαρτίας, ὁ τλήμων ἐκάστοτε, καὶ ἐπισυνάγω, τῆς Γεέννης τὸ πῦρ τὸ ἀνήκουστον, ἐν τῇ παναθλία ἐμοῦ ψυχῆ, ἀφ' οὗ με ῥῦσαι, πρὸς τῆς πείρας ἐκείνης Πανάμωμε.

Ὡδὴ στ'.

Ἰλάσθητί μοι Σωτήρ

Ὡ ἱεράρχα Χριστοῦ, τοὺς ὁμωνύμους σοι φύλαττε, καὶ πάντας τοὺς εὐσεβεῖς, τοὺς εἰς τὴν ζωήρυτον, Πηγὴν σου προστρέχοντας, ἐκ παντὸς κινδύνου, σαῖς λιταῖς καὶ περιστάσεων.

Νοσήματα χαλεπά, ἐξ ἐμοῦ ποιήσον Πάνσεπτε, παρακαλῶ σε θερμῶς, καὶ πᾶσαν τὴν κάκωσιν, ψυχῆς τε καὶ σώματος, ταῖς θεΐαις λιταῖς σου, καὶ κινδύνους καταδίωξον.

Ἀνύσας ἐπὶ τῆς γῆς, μεγάλους ἄθλους, Μακάριε, δεινῶν ἡμᾶς φοβερῶν, καὶ πάσης κακώσεως, ἐκλύτρωσαι τάχιον, ταῖς πρὸς τὸν Σωτήρα, πανιέροις σου δεήσεσι.

Θεοτοκίον

Φωτὶ ἀπείρω τοῦ σοῦ, προσώπου με καταλάμπρυνον, Παρθενομῆτορ Ἀγνή, βυθοῦ ἀπογνώσεως ἀεὶ ἀπαλλάττουσα, καὶ πρὸς μετανοίας τοὺς λιμένας ἐμβιβάζουσα.

Διάσωσον, ἀπὸ παντοίων κινδύνων καὶ θλίψεων, ἱεράρχα, τοὺς τὴν σὴν γεραίροντας Πηγὴν τὴν σωτήριον, ὡς ἔχων παρρῆσιαν ἐν Κυρίῳ.

Ἄχραντε, ἡ διὰ λόγου τὸν Λόγον ἀνερμηνεύτως, ἐπ' ἐσχάτων τῶν ἡμερῶν, τεκοῦσα δυσώπησον, ὡς ἔχουσα μητρικὴν παρρῆσιαν.

Αίτησις **Κύριε ἐλέησον ιβ´ (12)** καὶ τὸ Κοντάκιον

Ἦχος δ. Προστασία τῶν Χριστιανῶν

Προστάτα τῶν πιστῶν ἀκαταίσχυντε, καὶ ἱκέτα πρὸς Χριστὸν ἱερώτατε, μὴ παρίδης, Ἀθανάσιε τῶν σὲ ὑμνούντων φωνάς, ἀλλὰ σπεῦσον ἀγαθέ, εἰς τὴν βοήθειαν ἡμῶν, τῶν πιστῶς κραυγαζόντων σοι· τάχυνον ὡς οἰκτίρμων, καὶ ῥῦσαι δεινῶν παντοίων, καὶ λοιμικῶν ἀσθενειῶν, ταῖς πρὸς τὸν Κτίστην πρεσβείαις σου.

Καὶ εὐθὺς τὸ Προκείμενον

Τὸ στόμα μου λαλήσει σοφίαν, καὶ ἡ μελέτη τῆς καρδίας μου σύνεσιν.

Στίχος. Ἀκούσατε ταῦτα πάντα τὰ ἔθνη, ἐνωτίσασθε πάντες οἱ κατοικοῦντες τὴν οἰκουμένην.

### **Εὐαγγέλιον**

Ἐκ τοῦ κατὰ Ἰωάννην (Κεφ. ι´ 9-16)

Εἶπεν ὁ Κύριος· Ἐγὼ εἶμι ἡ θύρα· δι' ἐμοῦ ἐάν τις εἰσέλθῃ, σωθήσεται, καὶ εἰσελεύσεται, καὶ ἐξελεύσεται, καὶ νομὴν εὐρήσει. Ὁ κλέπτης οὐκ ἔρχεται, εἰμὴ ἵνα κλέψῃ καὶ θύσῃ καὶ ἀπολέσῃ· ἐγὼ ἦλθον, ἵνα ζωὴν ἔχωσι, καὶ περισσὸν ἔχωσιν. Ἐγὼ εἶμι ὁ ποιμὴν ὁ καλός. Ὁ ποιμὴν ὁ καλὸς τὴν ψυχὴν αὐτοῦ τίθησιν ὑπὲρ τῶν προβάτων· ὁ μισθωτὸς δὲ καὶ οὐκ ὢν ποιμὴν, οὗ οὐκ εἰσὶ τὰ πρόβατα ἴδια, θεωρεῖ τὸν λύκον ἐρχόμενον, καὶ ἀφήσῃ τὰ πρόβατα καὶ φεύγει, καὶ ὁ λύκος ἀρπάζει αὐτά, καὶ σκορπίζει τὰ πρόβατα. Ὁ δὲ μισθωτὸς φεύγει, ὅτι μισθωτός ἐστι, καὶ οὐ μέλει αὐτῷ περὶ τῶν προβάτων. Ἐγὼ εἶμι ὁ ποιμὴν ὁ καλός, καὶ γινώσκω τὰ ἐμά, καὶ γινώσκομαι ὑπὸ τῶν ἐμῶν. Καθὼς γινώσκει με ὁ Πατήρ, κάγὼ γινώσκω τὸν Πατέρα· καὶ τὴν ψυχὴν μου τίθημι ὑπὲρ τῶν προβάτων. Καὶ ἄλλα πρόβατα ἔχω, ἃ οὐκ ἔστιν ἐκ τῆς αὐλῆς ταύτης, κάκεῖνα με δεῖ ἀγαγεῖν· καὶ τῆς φωνῆς μου ἀκούσουσι, καὶ γενήσεται μία ποίμνη, εἰς ποιμὴν.

Δόξα.

Ταῖς τοῦ ἱεράρχου, πρεσβείαις, Ἐλεῆμον, ἐξάλειψον τὰ πλήθη τῶν ἐμῶν ἐγκλημάτων.

Καὶ νῦν.

Ταῖς τῆς Θεοτόκου, πρεσβείαις, Ἐλεῆμον, ἐξάλειψον τὰ πλήθη τῶν ἐμῶν ἐγκλημάτων.

Στίχ. Ἐλέησον με ὁ Θεὸς κατὰ τὸ μέγα ἔλεός σου καὶ κατὰ τὸ πλῆθος τῶν οἰκτιρισμῶν σου ἐξάλειψον τὸ ἀνόμημά μου.

Προσόμοιον

Ἦχος πλ. β´. Ὅλην ἀποθέμενοι

Πολλοῖς συνεχόμενος, νῦν πειρασμοῖς ὁ παντλήμων, πρὸς σὲ Ἀθανάσιε καταφεύγω, σῶσόν με τὸν ἀνάξιον, τὸν πολλὰ πταίσαντα· ὡς οὐδεὶς ἄλλος γάρ, ἐν ἀνθρώποις ἐπλημμέλησα· διὸ τὴν θείαν σου, χάριν ἐξαιτῶ ὁ πανάθλιος, προφθάσας σύ με οἴκτειρον, σαῖς πρὸς τὸν Δεσπότην δεήσεσι· καὶ μὴ μὲ ἐάσης εἰς τέλος κινδυνεύειν τὸν εἰς σέ, πᾶσαν ἐλπίδα μου θέμενον, πιστῶν τὸ διάσωμα.

Ὁ Ἱερεὺς· Σῶσον, ὁ Θεὸς τὸν λαόν σου...

Ὡδὴ ζ. Οἱ ἐκ τῆς Ἰουδαίας

Ῥύεις Πάτερ καὶ σώζεις, ταῖς θερμαῖς σου πρεσβείαις τοὺς πεφευγότας εἰς σέ· καὶ γὰρ εἰ μὴ ἐφρούρεις, ἡμᾶς τοὺς σοὺς οἰκέτας, ἀπολώλαμεν ἅπαντες, καὶ ἐγενήθημεν ἄν κατάβρωμα δαιμόνων.

Ἐπηρείας παντοίας, Ἀθανάσιε Πάτερ, πιστῶν τὸ καύχημα, κινδύνων ἀδοκῆτων, καὶ λύπης τὸν σὸν δοῦλον, ταῖς πρεσβείαις σου λύτρωσαι, καὶ ἐκ ποικίλων ἀεὶ ἀσθενειῶν με ῥῦσαι.

Τὴν ψυχὴν μου ὦ Πάτερ, κατανύξεως πλησον, καὶ εὐλαβείας θερμῆς, τὴν θείαν ὅπως βρέχω, Εἰκόνα σου Θεόφρον, ταῖς ῥοαῖς τῶν δακρύων μου, καὶ ἀποπλύνω ἀεὶ τὸν ῥύπον τῶν παθῶν μου.

Θεοτοκίον

Ἐξ ἰδρώτων καὶ κόπων, στεναγμῶν τε καρδίας, Θεογεννήτρια, συναίσθησις γεννᾶται, ἀπάθεια δ' ἐκ ταύτης, ἧς καὶ φθάσαι τοὺς πρόποδας, ἀξιωθεῖην ἐγὼ ὁ πταίσας ὑπὲρ πάντας.

Ὡδὴ η´

Τὸν Βασιλέα

Ἡ ζωηφόρος, καὶ γλυκυτάτη Πηγὴ σου, διαλύει Ἀθανάσιε Πάτερ, νόσους καὶ κινδύνους, ταῖς πρὸς Θεὸν εὐχαῖς σου.

Νόσων παντοίων, τοὺς προσκυνοῦντας ἐν πόθῳ, τὴν πανσέβαστον Εἰκόνα σου θεόφρον, ῥῦσαι θλίψεων καὶ πόνων, λιταῖς σου ἱεράρχα.

Ἀθανασίου, τῷ Ἰατρείῳ προσφεύγω, πρὸς αὐτὸν γοερῶς ἀνακράζων, ῥῦσαι με ὦ Πάτερ, κινδύνων ταῖς εὐχαῖς σου.

Θεοτοκίον

Ἵνα δοξάζω, καὶ προσκυνῶ μετὰ δέους, σοῦ τὸ πάνσεπτον ὄνομα Κόρη, θλίψεώς με πάσης, ἐκλύτρωσαι καὶ βλάβης.

Ὡδὴ θ´.

Ἐξέστη ἐπὶ τούτῳ

Ἰκέτην σε καὶ πρέσβυν πρὸς τὸν Θεόν, πρεσβευσόμενον Πάτερ συγχώρησιν ἁμαρτιῶν, καὶ τῶν ὀφλημάτων καὶ τῶν χρεῶν, ἀποκοπὰς αἰτούμενον, θείους μιμησάμενον οἰκτιρμούς, προβάλλομαι προθύμως, ἐλπίδι τῆς πρεσβείας, τῆς σῆς Θεόφρον στηριζόμενος.

Νυμφῶνος ἀθανάτου ἐπιτυχεῖν, καὶ τρυφῆς Παραδείσου ἀξίωσον τὸν ἐπὶ γῆς, θεῖόν σε προστάτην μετὰ Θεόν, θεῖον ἰκέτην ἔχοντα, ὑπέρμαχον μέγαν καὶ ἱατρόν· διὸ ἐνδιαθέτως, τολμῶντα ταῦτα λέγειν, σῶσόν με Πάτερ ταῖς πρεσβείαις σου.

Ὡ πόσης εὐφροσύνης καὶ φωτισμοῦ, καὶ χαρᾶς ὑπερμέτρου πληρούμεθα! σοῦ τῆς σεπτῆς, Πηγῆς προσπελάζοντες εὐλαβῶς· προῤῥέει γὰρ οὐράνιον, καὶ θεῖον, Ἀθανάσιε γλυκασμόν, διώκοντα τὰ πάθη, τῶν πόθῳ σε τιμώντων, καὶ τὴν ὑγιεῖαν δωρούμενον.

Θεοτοκίον

Μαρία Θεοτόκε σὺ τῆς ἐμῆς, ταλαιπώρου καρδίας τὰ τραύματα καὶ τῆς ψυχῆς, ἔλκη τὰ δυσίατα καὶ πολλά, καὶ τῆς σαρκός μου Δέσποινα, θεία ἐπισκέψει συ

τὰς δεινάς, θεράπευσον ὀδύνας, καὶ λῦσόν μου τὰς νόσους, τὰς τῆς ψυχῆς τε καὶ τοῦ σώματος.

**Τὸ Ἄξιόν ἐστιν** καὶ τὰ μεγαλυνάρια

Τὸν ἐν Ἱεράρχαις θαυματουργόν, καὶ τὸν ἐν κινδύνοις, ἀπροσμάχητον βοηθόν, τὸν θεῖον ποιμένα, καὶ λάτριν τοῦ Δεσπότη, Ἀθανάσιον Μέγαν, ὕμνοις τιμήσωμεν.

Τῶν Ἀρχιερέων τὴν καλλονήν, καὶ τῆς Ἐκκλησίας, ἐγκαλώπισμα τὸ τερπνόν, καὶ ἡμῶν τῶν πάνυ, ἀμαρτωλῶν προστάτην, Ἀθανάσιον Μέγαν, δοξολογήσωμεν.

Χαίροις Ἐκκλησίας θεῖε ἀστήρ, οἰκουμένης δόξα, Ἱερέων ὑπογραμμός, Πατέρων λαμπρότης, τῆς χάριτος δοχεῖον, Χριστιανῶν προστάτα, ὦ Ἀθανάσιε.

Ἔχει μὲν τὸ πνεῦμά σου οὐρανός, ἡμεῖς δὲ πλουτοῦμεν, τὴν Εἰκόνα σου τὴν σεπτὴν, ἣν περικυκλοῦντες, μετ' ἀνεικάστου πόθου, τιμῶντες προσκυνοῦμεν, ὦ Ἀθανάσιε.

Τῷ Θεῷ τῶν ὅλων νῦν παρεστώς, αἴτησαι πταισμάτων, τοῖς τιμῶσί σε παρ' αὐτοῦ, ἄφεςιν δοθῆναι, Ἀθανάσιε Πάτερ, καὶ τῶν ἐπερχομένων, δεινῶν τὴν λύτρωσιν.

Φύλαττε καὶ σκέπε ταῖς σαῖς εὐχαῖς, πάντας τοὺς τιμῶντας, τὴν ζωήρρυτόν σου Πηγὴν, καὶ τὴν σὴν Εἰκόνα, καὶ αἰωνίως ῥῦσαι, ἐκ θλίψεως παντοίας ὦ Ἀθανάσιε.

Θεοτοκίον

Δέσποτα φιλόανθρωπε Βασιλεῦ, μὴ ἀκούσω τότε, ἐν ἡμέρᾳ τῆ φοβερά, φωνῆς τῆς ὀργῆς σου, εἰς πῦρ ἀποπεμπούσης, ἀλλ' οἴκτειρον πρεσβείαις τῆς κυησάσης σε.

**Τὸ Τρισάγιον κτλ.**

Καὶ τὸ Τροπάριον. Ἦχος γ'

**Στύλος γέγονας Ὁρθοδοξίας, θείοις δόγμασιν ὑποστηρίζων, τὴν Ἐκκλησίαν Ἱεράρχα Ἀθανάσιε, τῷ γὰρ Πατρὶ τὸν Υἱὸν ὁμοούσιον, ἀνακηρύξας κατήσχυνας Ἄρειον, Πάτερ Ὅσιε, Χριστὸν τὸν Θεὸν ἰκέτευε, δωρήσασθαι ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος.**

Δόξα. Καὶ νῦν.

Θεοτοκίον

Θρόνος πάγχρυσος τοῦ βασιλέως, καὶ παράδεισος διηριθισμένος, ἀνεδείχθης Θεοτόκε Πανάχραντε· τὸν γὰρ Θεὸν ἐν γαστρὶ σου βαστάσασα, εὐωδιάζεις ἡμᾶς θείαις χάρισιν. Ὅθεν ἅπαντες Θεοῦ ἀληθῶς Μητέρα σε, κηρύττομεν ἀεὶ καὶ μεγαλύνομεν.

Εἶτα Ἐκτενῆς καὶ Ἀπόλυσις

Ἐν τῇ ἀπολύσει προσκυνοῦμεν τὴν Ἁγίαν Εἰκόνα τοῦ Ἁγίου καὶ ψάλλομεν τὰ παρόντα Προσόμοια.

Ἦχος β´. Ὅτε ἐκ τοῦ ξύλου σε νεκρόν

Ἕμνοις Ἀθανάσιε τὴν σὴν, κρήνην τὴν ζωήρρυτον ὄντως, καὶ ἀνεξάντλητον, τὴν ἀναβλυστάνουσαν ῥεῖθρα ἰάσεων, καὶ προχέουσαν χάριτας, πᾶσι τοῖς αἰτοῦσι, συμφώνως αἰνέσωμεν κατασπαζόμενοι, πόθῳ τὴν σεπτήν σου Εἰκόνα, πιστῶν παραμύθιον οὔσαν, καὶ τῶν νόσων φάρμακον ἀποίκιλον.

Δόξα Πατρί... Καὶ νῦν...

Πάντες προσκυνοῦμεν σε πιστῶς, Μῆτερ τοῦ Θεοῦ τῶν ἀπάντων, εὐλογημένη Ἁγνή, Ἄχραντε Πανάμωμε Θεοχαρίτῳτε, ῥῦσαι πάντας τῶν θλίψεων, τῇ σῇ μεσιτείᾳ, δυσωπεῖ σε Δέσποινα ὁ Ἀθανάσιος, μετὰ τῶν Ἁγίων ἀπάντων, οἴκτειρον ἡμᾶς σὺ ἐλέει, Παναγία Δέσποινα Παντάνασσα.

Δέσποινα πρόσδεξαι, τάς δεήσεις τῶν δούλων σου, καὶ λύτρωσαι ἡμᾶς, ἀπὸ πάσης ἀνάγκης καὶ θλίψεως.

Τὴν πᾶσαν ἐλπίδα μου, εἰς σέ ἀνατίθημι, Μῆτερ τοῦ Θεοῦ, φύλαξον ἡμᾶς ὑπὸ τὴν σκέπην σου.

Δι' εὐχῶν